

NOVA GORICA: Ivo Barišič, igralec, prejemnik nagrade za življenjsko delo

V ženskih čevljih je obredel svet

vo Barišič je prvič stopil pred gledališko občinstvo leta 1969 v takratnem Primorskem dramskem gledališču. Za najmlajše je odigral princa v Pepelki. Gledalci pa se ga najbolj spominjajo po upodobitvi gospe Smith v legendarni predstavi Plešasta pevka.

Zirija je v utemeljitvi k nagradi med drugim zapisala, da je Ivo Barišič mojster utelešenja likov dramatike absurda, in dodala: "Kakor je raslo in se razvijalo gledališče, tako se je igralsko razvijal in mojstril tudi Barišič. /.../ Neusahljivi Barišičevi energiji so štiri desetletja dodala znanje, izkušnje in nove in nove plasti igralske moči. V vsaki predstavi je nov in drugačen." To gotovo ni bilo preprosto, saj je nastopil v več kot 150 različnih vlogah.

Ivo Barišič pravi, da je teater živ organizem, pa tudi institucija velikega družbenega pomena. "Na Goriškem je občinstvo zelo naklonjeno gledališču. Poznam nekaj gledalcev, ki redno hodijo v gledališče že od začetka moje poti. Klobuk dol pred njimi! Mislim, da je Nova Gorica kot mesto lahko hvaležna in ponosna, da ima gledališče. Prav tako pa moramo biti hvaležni gledališčniki, da lahko tu ustvarjamo."

► V utemeljitvi igralskega priznanja ZDUS za življenjsko delo je žirija navedla, da še posebej izstopajo vaše vloge v dramatiki absurda, ki ste jih zgradili s posebno ustvarjalno radostjo, kakor da ste ustvarjeni zanje. Kaj pa je vam v življenju najbolj absurdno?

"Rekel bi, da je že živeti čisti absurd, ker ne vemo, zakaj smo, kam gremo in kaj je naš smisel. No, ker pa živimo, je naša dolžnost, da to izkoristimo in delamo tisto, kar nas veseli, v čemer uživamo in se razdajamo drugim. Imenitno je, če si človek izbere in živi poklic, v katerem se uresničuje. Žal pa dandanes zaradi neugodnih razmer marsikdo ne more uresničiti svojih poklicnih želja, kar je velika škoda. In tudi družbena realnost in nepravilnost sta že absurdni."

► Kakšen je bil vaš odziv, ko ste izvedeli, da boste prejeli nagrado?

"Če človek prejme priznanje, je tega vedno vesel in še z večjim zagonom usmeri pogled naprej. Če pa sprejme priznanje za življenjsko delo, se ozre nazaj. Ko sem se ozrl, sem zagledal sence, iz katerih so se prebujale podobe. Spomnil sem se zanimivih ljudi, s katerimi sem sodeloval. Oni so pisali, soustvarjali mojo zgodbo, in jaz njihovo."

► In kdo je pustil najgloblje sledi na vaši gledališki poti?

"Sodeloval sem z veliko zanimivimi ustvarjalci. Moj vstop v gledališki svet je zaznamoval režiser Jože Babič, ki je vodil gledališče in ga tudi

profesionaliziral; to je bilo še v Solkanu, v šarmantni nekdanji konjušnici. Za njim je Sergij Pelhan pripomogel k nadaljnji rasti gledališča. Na Goriško so že takrat prišli veliki režiserji. S predstavami absurda smo začeli na začetku sedemdesetih let z Dušanom Mlakarjem; z njim smo postavili na oder Ionescovega Novega najemnika. To so bila zlata leta za teater. V devetdesetih letih smo se z režiserjem Vitom Tauferjem ponovno posvetili gledališču absurda in ustvarili Ionescovo Plešasto pevko ter Beckettovi deli Konec igre in Čakajoč Godota. Še mnogo drugim krasnim gledališkim ustvarjalcem se moram zahvaliti za njihove sledi. Bogat odtis so poleg omenjenih pustili še Mile Korun, Dino Radojevič, Ljubiša Georgievski, Miran Herzog, Janusz Kica, Slobodan Unkovski, Diego De Brea, Sebastijan Horvat, Dušan Jovanović, Paolo Magelli, Iztok Tory, Neda R. Bric, Katja Pegan in drugi."

► Odigrali ste več kot 150 različnih vlog. To je kar pisana in bogata pahljača likov.

"Vsi ti liki in zgodbe so se odtisnili v pokrajino mojega obraza. Zadovoljen sem, da sem igral tako raznolike vloge – od berača do papeža Celestina. Na odru sem spremenil spol, tam sem stal gol ... V gledališču sem doživel številne preobrazbe in to je izjemna izkušnja. Najbolj mi je ostala v spominu vloga gospe Smith iz Plešaste pevke. To predstavo smo igrali 13 let! Z njo smo obredli Slovenijo in svet, med drugim smo jo igrali v Južni Ameriki. Predstava je bila odmevna, ljudje so jo zelo lepo sprejeli in igralci smo jo vsa leta igrali z enakim zanosom, nismo se je naveličali. Plešasta pevka je ponesla naše gledališče v svet. Seveda mi vse vloge niso bile enako ljube, a kot profesionalni igralec imam odgovornost, da vsako vlogo ustvarim po svojih najboljših močeh. V vseh sem skušal najti nekaj, kar je zanimivo ali smešno."

► Kaj vam je bilo pri drami absurda največji izziv?

"Drama absurda me sprovcira, zdi se mi nenavadna in zanimiva. Pri Plešasti pevki je besedilo preprosto, stavki so vsakdanji, kratki, a obenem so besede večkrat združene nenavadno. Ravno v tem je absurd. Tako besedilo je treba povedati na poseben način, da je pravilno slišano in razumljeno, s pravim odmerkom pavz, ki vnašajo moč in teatralnost."

► Se kdaj kakšen lik "prethotapi" tudi v vaše zasebno življenje?

"Nekoč sem dejal, da v starejših letih ne bom več govoril svojih besed, temveč uporabljal besede iz iger. To se seveda ni zgodilo. Res pa je, da tudi v zasebnem dialogu uporabim kakšno metaforo iz predstave. Ko se pogovarjamo igralci med sabo, včasih z metaforami žongliramo in igramo ping pong."

► Iz kakšnega "testa" je dober igralec?

"Igralec mora znati uporabiti celotno svojo osebnost - telo, glas, pogled, gibanje. Vse to je na očeh gledalcev. Nekateri pravijo, da se igralec skriva za lik, da si nadene masko. To je larifari. Še vedno ostane tvoj pogled, tvoj gib ... Pravzaprav se igralci tudi staramo pred očmi gledalcev. Ker se igralec skozi vloge srečuje z nenavadnimi stanji in občutji, je pomembno, da je odprt, radoveden, tudi skromen in ponižen pred velikimi avtorji, kot so Shakespeare, Cankar,

Beckett."

► Na igralčev razvoj pa s svojim delom in pristopom vplivajo tudi režiserji.

"Seveda. Dobri režiserji so dobri psihologi, ki pri igralcu odprejo tista vratca, za katerimi so osebne lastnosti, potrebne za vlogo. Režiser nas spodbudi, da odkrivamo, kaj vse imamo in nosimo v sebi. Pri tem nam mora zaupati, da bomo skupaj prišli do cilja. Govoriti moramo isti jezik, imeti skupni imenovalec in se spoštovati. Le tako bo predstava uspešno zaživela. Včasih ujamemo lik v trenutku, drugič je treba malo počakati, da se rodi. Seveda pa ni pomemben le režiser, pomembni so tudi soigralci in drugi gledališki ustvarjalci - od dramaturga, lektorja, kostumografa do tehničnega osebja. Vsi moramo dihati skupaj."

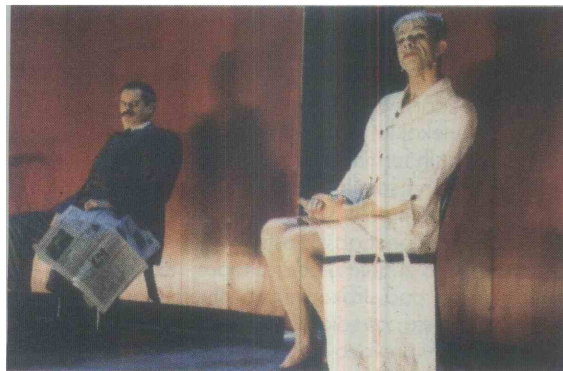
► Igrate tudi pred filmsko kamero; nedavno je v kinodvorane prišel slovenski film *Srečen za umreti*, v katerem nastopate. Kako doživljate delo pred kamero v primerjavi z ustvarjanjem na odskih deskah?

"Gledališče je živ organizem. Igralec nastopi pred občinstvom, zato je predstava v odtenkih vedno malo drugačna. Zgodba je sicer enaka, a včasih reagiraš prej, drugič pozneje. Če se zmotiš, se moraš sam rešiti iz zagate ali ti pomagajo soigralci. Pri filmu lahko prizor ponoviš in en posnetek ostane na traku."

(dp)

Foto: arhiv SNG Nova Gorica

Še vedno ustvarja z neizmerno energijo in vitalnostjo mladostnika. Radoveden kot otrok, včasih odmaknjen kot samotar, vedno zanimiv in pristen. Igralec Ivo Barišič, dolgoletni član ansambla SNG Nova Gorica, je marca prejel nagrado za življenjsko delo Združenja dramatikov Slovenije (ZDUS) - priznanje Marija Vera.

Gledalci se ga najbolj spominjajo po upodobitvi gospe Smith v legendarni predstavi *Plešasta* pevka

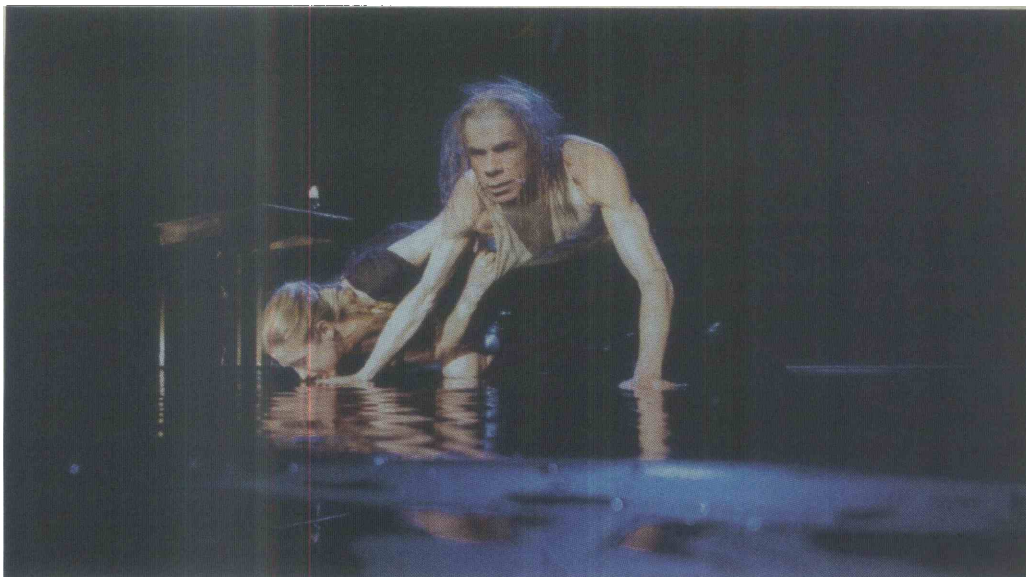
Page: 3

Reach: 86000

Country: SLOVENIA

Size: 752 cm2

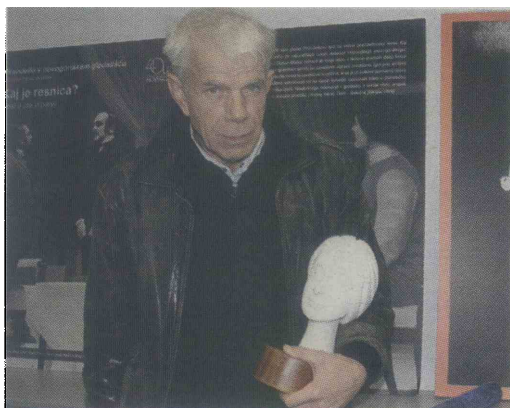
3 / 3

Pohujšanje v dolini šentflorjanski

Čakajoč Godota

Ivo Barišič z nagrado